

»Er ikke mit ord som ild, lyder det fra HERREN, og som en hammer, der knuser fjelde.« (Jer. 23,29)

Aftensmåltidet

De sidste gange har vi dvælet ved nogle udsnit af *Johannes-evangeliet* og lyttet til dets enkle, hemmelighedsfulde og udtømmelige tale. Det tvinger os, som tidligere sagt, til at læse *langsomt* – ikke sætning for sætning, men snarere ord for ord.

Johannes taler ikke om nadverens indstiftelse som de andre evangelister – og dog taler han derom på sin egen indrekte måde i kap. 13,1 flg.

Påskehøjtiden

»Det var før påskehøjtiden.« Sådan begynder Johannes sin skildring og siger straks noget væsentligt. Medens han ellers taler om »jødernes påske« (2,13 og 11,55), nøjes han her med at tale om »påskehøjtiden« eller »påskenen« (se 12,1), hvor Guds lam skulle slagtes. »Jødernes påske« strækker ikke til, fordi det er umuligt, at blod af tyre og bukke kan borttage synder. Men »påskenen« strækker til, thi da bragte Jesus sig selv som et offer for al vor synd! Derfor er vor synd nu borte.

Ordet »højtid« har en særlig klang; det løfter vore sjæle opad og stemmer dem til det, der er helligt og herligt. »Lad os derfor holde højtid, ikke med gammel surdej, ej heller med sletheds og ondskabs surdej, men med renheds og sandheds usyrede brød« (1. Kor. 5,8). Ja, måtte vi, Guds børn, virkelig lære at holde *højtid* (det modsatte af plathed)! Tænk på det på søndag!

Jesus vidste

»Jesus vidste, at hans time var kommet til at gå bort fra denne verden til Faderen.« Det er Jesus, der styrer begivenhederne. Han vidste, at *hans time var kommet*; han vidste også, at *Faderen havde lagt alt i hans hænder* (vers 3), og han vidste, *hvem der skulle forråde ham* (vers 11). Intet kommer bag på ham. Helligt og ophøjet går han ind i alt det, der skulle komme over ham, som den, der styrer udviklingen i småt og stort, lige til han kan råbe: »Det er fuldbragt!« Frelsen er et værk, som han fra først til sidst forud kendte og frivilligt gik ind på at gennemføre.

Johannes anvender den indirekte, stilfærdige meddelelsesmetode, som forudsætter, at man har øren at høre med, og som – hvis det er tilfældet – siger så meget.

Han siger intet sted i disse sidste ka-

pitler, at Jesus vidste, at han skulle *dø*. Ordet »død« og »opstandelse« bliver ikke anvendt, heller ikke ordet »korsfæstes«. Nej, Jesus »skulle gå bort fra denne verden til Faderen.« Hvor stilfærdigt sagt – ja, og hvor ophøjet! Der ligger en stille triumf i hans ord, thi hvad kan være mere triumferende end at gå bort fra denne verden til Faderen; dermed ligger der en stille betoning af, at *korset var en del af hans triumf* såvel som opstandelsen og Himmelfarten.

Det er, som om Johannes ser Herrens tunge vandring fra Getsemane til Golgata og videre til opstandelsen som et uadskilleligt hele, og vi fornemmer en klang fra evigheden i hans tale.

Han elskede sine egne til det sidste

Johannes lader os se ind i Herrens hjerte: han elskede Faderen og gjorde, som Faderen havde befaleet ham (14,31), og han elskede sine egne.

Hvem er det? I en vis forstand er det os alle, thi han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham (1,11), men her ved aftensmåltidet er det hans udvalgte lille skare. Dem elskede (og elsker) han til det sidste, d.v.s. grænseløst.

De knuste hans hjerte, thi de forlod ham, da han mest behøvede dem, og deres leder, *Peter*, fornægtede ham under eder. Men da de knuste hans hjerte, elskede han dem dobbelt. Sådan er Guds kærlighed! Intet kunne udslukke kærligheden, end ikke de dybe vande af synd og svig, som fra disciplene skyllede ind over ham.

Derfor gik de ikke fortabt. Havde han kun elsket dem, så længe de ikke knuste hans hjerte, da var de gået tabt, og alt var brudt sammen for dem i tid og evighed.

En sådan kærlighed finder vi kun hos ham. Den har intet modstykke blandt mennesker. Når Johannes i sit brev siger, at *Gud er kærlighed*, er det denne kærlighed indtil det sidste, han har i tanke. Den omslutter os altid, opgiver os aldrig og fører os til målet. Den alene kan sætte vort hjerte i brand.

Han rejser sig fra måltidet

Han vidste, at djævelen allerede havde indskudt i *Judas'*, Simons søn, *Iskariots* hjerte, at han skulle forråde ham, og han vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, men det fik ham ikke til at handle, som vi ville have forventet og selv gjort, hvis vi havde kunnet. Når djævelen er ved at udføre noget djævelsk, men jeg har fået magt til at forhindre ham deri, vil jeg selvfølgelig gøre det.

Men ikke således Jesus! Hans forhold til ondskaben er ophøjet; han hindrer den ikke i at udfolde sig og fuldbyrde det onde, når det ikke er Faderens vilje, at han skal det – og det var det ikke hin aften ved aftensmåltidet og de følgende timer.

Bibelen lægger ikke skjul på, at ondskaben er virksom helt ind i den kreds, der står Jesus nærmest. Gud har plantet ondskaben i menigheden, siger *Luther*. Der kan vi forvente at møde den også i dag.

Men Jesus er lydige imod Faderen; derfor må ondskaben tjene Guds råd. Lydigheden er altid ondskaben overmægtig og overlegen. Undertiden hindrer den ondskaben i at udfolde sig, undertiden lader den djævelen gøre, hvad han vil, hvorved Guds vilje fuldbyrdes!

Vidende, at djævelen havde Judas på sin side, og at denne skulle forråde ham, rejser Jesus sig fra måltidet og lægger sin kappe fra sig, tog et linnedklæde og bandt det om sig. Han ignorerer djævelen fuldstændigt og skænker ham ingen opmærksomhed, lader sig heller ikke forskrække af ham. Hans svar på djævelens djævelskhed ligger i, at han lægger sin kappe fra sig og binder et linklæde om sig, thi hans handling er jo også hans tale, da han er Ordet, der blev kød. Alt, hvad han gør, er Guds tale til os. Lad os da lytte stille dertil.

Han rejser sig, vidende, at Faderen har lagt *alt* i hans hænder – vi ser ham således rejse sig med guddommelig myndighed. Der ligger, ret forstået, *intet* i djævelens hænder, skønt det ser således ud, Hvad bruger Jesus nu sin myndighed til?

Han lægger sin kappe fra sig. Der skal ikke gå mange timer, før denne kappe ligger ved korsets fod, hvor han hænger i magtesløshed, og romerske soldater tilegner sig den (Johs. 19,23). Det var imidlertid hverken dem eller djævelen eller nogen anden, der havde taget den af ham; han havde frivilligt lagt den fra sig for at tjene os med frelsens evigt gyldige tjeneste.

Han tog et linnedklæde og bandt det om sig. Johannes anser dette for så vigtig en sag, at han gentager det (Johs. 13,4 og 5). Et døgn efter bliver hans afsjælede legeme svøbt i linklæder og lagt i en grav – men det var ikke menneskene eller djævelen, der havde taget hans liv, han havde frivilligt lagt det ned, thi det havde han magt til, ligesom han havde magt til at tage det igen.

Nu begynder vi at høre hans svar på djævelens djævelskhed. Nu begynder vi at

se, hvad han bruger sin guddommelige myndighed til.

Derefter hældte han *vand* i vaskefadet; også gennem denne handling taler Ordet, der blev kød, og et lille døgn senere flyder der blod og *vand* fra hans gennemstungne side (19,34). Han er sandelig en Frelser, der kan rense os.

Og han begyndte at *tvætte disciplenes fødder* og at tørre dem med linnedklædet, som han havde bundet om sig. Nu knæler han ved sine svage disciples fødder. Se ham også knæle ved dine fødder! Sådan er vor Frelser. Sådan er hans svar på djævelens ondskab og vor synd.

Peters reaktion

Han kommer så til *Simon Peter*; denne siger til ham: »Herre! tvætter du mine fødder?« Hvad han siger, siger vi også, thi det er ufatteligt og ud over al rimelighed, at han knæler ved vore fødder og tvætter dem; det er en tjeneste for en træ, ikke for en Herre!

Ja, det er ikke til at fatte; han er jo Ordet, der var i begyndelsen, Ordet, der var hos Gud, Ordet, der var Gud. Han er den, ved hvem alt er blevet til – og nu knæler han i fodtvætningens tjeneste for sine skrøbelige disciple, for dig og mig! Jeg siger ligesom Peter: »Herre! tvætter du mine fødder?«

Jesus svarede og sagde til ham: »Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men du skal forstå det siden efter.« Sådan er hans svar – har vi så forstået det? Forstod Peter det siden efter? Ja, Peter forstod det siden efter, men han forstod det ikke sådan, at der ikke hele hans liv var et »siden efter«, thi end ikke en apostel kan her i livet nogensinde fuldt ud fatte og forstå, hvad Jesus gjorde; det forbliver overvældende. Jeg har på fornemmelsen, at der også i evigheden kan være et »siden efter«, så at vi aldrig ophører med at mærke, at det er os for stort, for vidunderligt, for kærligt!

Peter siger: »Aldrig i evighed skal du tvætte mine fødder!« Er det udtryk for, at Peter er en ydmyg mand? Eller er det udtryk for, at han er hovmodig? Begge dele, thi Peter var en kødelig mand, og i kødet findes ingen virkelig ydmyghed; den er altid blandet med hovmod.

Jesus svarede ham: »Hvis jeg ikke tvætter dig, har du ikke lod og del sam-

men med mig.« Peter havde forladt alt for at følge Herren, men selv så stort et »offer« fra hans side kunne ikke skaffe ham lod og del sammen med ham. Lod og del med Herren betyder skæbnefællesskab med ham her i livet og gennem alle evigheder. Herrens lod og del *her i livet* var, at han var et med Faderen og derfor havde hans velbehag, og at han følgelig blev forkastet af verden. Det er også vor lod og del, når vi har lod og del sammen med ham! *I alle evigheder* er hans lod og del den herlighed, han havde hos Faderen, før verdens grundvold blev lagt; det bliver også vor lod og del!

Simon Peter siger til ham: »Herre! så ikke mine fødder alene, men også hænderne og hovedet.« Det er typisk for mennesket, at det ikke forstår Herren; derfor foreskriver Peter Herren, hvad han skal gøre! Han fortæller ham, at det, han gør, ikke strækker til – han må gøre noget mere! Kendte vi Herren, ville vi fatte, at han aldrig gør eller skænker noget utilstrækkeligt. Alt, hvad han gør, og alt, hvad han giver, er fuldstændigt og uden mangler. Han måler altid med det guddommelige mål; derfor modtager vi altid, hvad vi behøver, aldrig mindre.

Det overvældende svar

Jesus svarede ham: »Den, der er badet, har ikke nødig at tvætte andet end fødderne, men er ellers helt ren; og I er rene ... «

Dette er ufatteligt; Herren erklærer disciplene for *helt rene*! De var meget ufuldkomne og yderst svage – om nogle timer ville den rene Peter forråde ham – alle ville de forlade ham – i haven ville de sove, medens han kæmpede i bøn – og efter opstandelsen ville de holde sig inden døre af frygt for jøderne – disse, som vi kan finde fejl på fejl hos, svig og synd, erklærer Herren for rene!

Hvordan forholder det sig? Overdriver Herren, eller forkynder han et guddommeligt faktum, en kendsgerning, en sandhed, der ikke kan gendrives?

Peter ville aldrig tale sådan om sig selv, slet ikke nogle timer senere, da han havde forrådt Herren.

Peter følte sig uren; derfor havde han bedt Herren om at tvætte ham på hænderne (der udførte så meget forkert) og på hovedet (der husede så mange onde tan-

ker) – men Herren tog ikke hensyn til Peters »fromme og retskafne« følelser – han erklærede ham stik imod Peters egen fornemmelse for helt ren.

Og han trak aldrig denne erklæring tilbage eller modificerede den. Han vidste, at Peter ville fornægte ham tre gange, inden hanen var færdig med at gale næste morgen, men det afholdt ham ikke fra at erklære Peter for helt ren!

Vi står her ved en gåde, som den menneskelige retskaffenhed aldrig kan løse, hvor gerne den end vil. Evangeliets dyb af Guds nådes rigdom kan intet menneskehjerte rumme. Jesus sagde: »I er allerede rene på grund af det ord, jeg har talt til jer« (15,3). Det ord havde de taget imod (17,8), men at tage imod hans ord er at tage imod ham selv – *det* var deres renhed – eller rettere: *han* var deres renhed – hans ord var deres renhed!

Det kunne de ikke forstå – men senere kom de til at forstå det, ikke forstandsmæssigt, men i tro – altså ikke med forstanden eller med følelserne, men med troen.

Kun sådan kan det forstås! Sådan er det også i dag. Og det var den *rene* Peter, han, der allerede var badet, der nu trængte til at *tvættes* – og det gjorde Herren også! Jeg ved ikke, om Johannes havde dette i sine tanker, da han mange år senere skrev: »Dersom vi (der allerede er rene, ja helt rene) vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, har vi fællesskab med hverandre, og Jesu, hans Søns, blod renser os fra al synd« (1. Johs. 1,7).

Den helt rene er som en vandringsmand på vej imod målet; undervejs bliver han støvet til og må uafledeligt tvættes. Herren Jesus har skænket ham den fuldkomne renhed, der består endog i dommen, og han tvætter snavset og smudset af ham hele tiden. En så stor Frelser har vi! Så stor en frelse! Hvad det kostede ham at skænke os den, kan ingen af os udgrunde.

Nadveren

Johannes taler, som nævnt i indledningen, om aftensmåltidet, men ikke direkte om nadveren; på sin indirekte, stille måde har han imidlertid givet os at skue ind i nadverens åndelige indhold.

»Gør dette til ihukommelse af mig!«

Kærlighedens magt

Hvis kærligheden virkelig hersker, flyder Livets vand uafledeligt og bringer forfriskelse og fornyelse med sig. Apostelen *Paulus* er et eksempel herpå. Han nøjedes ikke med at skrive det vidunderlige kapitel om kærligheden (1. Kor. 13), men levede i fuld og fribåren overensstemmelse

hermed. Et af hans store hjertes mest betagende udbrud lyder således: »Jeg vil med glæde bringe ofre, ja ofres for jeres sjæle« (2. Kor. 12,15).

Vi kender ikke korinternes reaktion, da de læste dette. Her var en mand, der elskede dem ikke blot i ord, men i gerning.

Lod de sig overvælde heraf, eller fandt de en begrundelse for at være reserverede? Paulus' ord: »Når jeg elsker jer så højt, skal jeg så derfor elskes mindre?« er desværre ikke et retorisk udbrud, men en erfaring, kærligheden gang på gang har høstet.

Hvem elskede vor Herre Jesus, da han vandrede omkring hernede og kun gjorde vel? Hvem gengældte ham hans kærlighed? Ikke mange.

Men han elskede dem og bragte med glæde ofre, ja lod sig ofre for dem. Han gjorde sig fattig for vor skyld. Det er et stort offer! Han standsede imidlertid ikke ved dette enorme offer, men fortsatte med at give afkald; vi ser ham knæle ved fødderne af de tolv for at tvætte deres fødder den sidste aften, og derefter går han frivilligt ud i al den lidelse, han kunne have undgået, om ikke kærligheden havde drevet ham til ikke blot at bringe ofre, men bringe sig selv som et syndoffer for os alle.

En kærlighedsgrebet menighed

Jeg ser for mit indre øje en menighed, der er grebet af Kristus og overvældet af hans kærlighed, en menighed, hvor vi elsker hverandre og vor næste, ikke blot i ord, men i gerning.

En menighed, der er brændende i ånden, derfor vækkende og dragende.

En menighed, der tjener Guds rige og jager imod målet.

En menighed, der ikke er reserveret overfor Guds kærlighed, men selv med glæde giver afkald, bringer ofre, ja er rede til at blive ofret, om det kan gavne andre.

En menighed, der følger i Abrahams spor, Davids spor, den fattige enkes spor, Paulus' spor, han, som sagde: »Vær mine efterfølgere, ligesom jeg er Kristi efterfølger« (1. Kor. 11,1).

En varmhjertet, hjertensglad og taknemmelig menighed med en lovsang, tilbedelse, taksigelse og bøn, der bringer den himmelske verden nær.

En menighed, der stadig vokser åndeligt og talmæssigt og aldrig slår sig til ro med det opnåede.

En menighed, hvor Guds frygten er visdommens begyndelse, hvor Ordet udlægges og forkyndes, hvor bønner aldrig aflader, hvor Herrens bord samler de hellige søndag efter søndag.

En menighed, der ikke bukker under for tidens tankegang, ikke søger fornyelse i, hvad der er nyt, men uafladeligt lader sig forny efter Kristi billede (se Kol. 3,10).

En modig menighed, en mandig menighed, en årvågen menighed, stærk i troen, udholdende i trængselen, gavmild som makedonerne, opmuntrende som filipperne, på vagt imod lunkenhed, rede til al god gerning, regnende alt for tab imod det langt højere: at kende Kristus Jesus.

En menighed, som Herren kan lægge navn til, fordi den svarer til hans navn og gør alt, være sig i ord eller gerning, i vor Herres Jesu Kristi navn og siger Gud vor Fader tak ved ham.

En menighed, hvis lemmer dag for dag lader sig fylde af Helligånden.

En menighed – ja, nu kan du selv forsætte, thi du ved jo også, hvordan du gerne vil have menigheden.

Menigheden formelt beskrevet

Medens vort hjerte banker af varme ved tanken på den levende Guds menighed, kan vi nok tåle en formel formulering af menigheden. Se blot her!

Den frie evangeliske forsamling i ...

1. Denne menighed indbyder enhver kristen til at være med. Ingen kan indmelde sig, thi menigheden er ikke en forening, men en åndelig familie. Man indmelder sig i en forening, man fødes ind i en familie. Ved en kristen forstår vi enhver, der er født på ny af Guds Ånd. Enhver sådan byder vi af hjertet velkommen som en broder eller søster i Herren!
2. Menigheden er uafhængig af alle kirkelige organisationer og bærer derfor ikke nogen bestemt kirkeretnings navn. Vi ønsker imidlertid ikke at isolere os, men at have fællesskab med så mange af Guds børn som muligt.
3. Vi lægger afgørende vægt på til staidighed at forkynde og udlægge Den hellige Skrift i dens helhed fra 1. Mosebog til Johannes' Åbenbaring. Vi vil ikke vide af andet til frelse end Jesus Kristus, vor korsfæstede og opstandne Herre. Så langt Gud giver os nåde dertil, vil vi forkynde »hele Guds frelsesplan«.
4. Vi beder om, at de bibelske sandheder må blive omsat i vort liv. Derfor stræber vi efter hellighed, uden hvilken ingen skal se Gud (Hebr. 12,14), ligesom vi gerne vil tage os af hverandre i indbyrdes omsorg, som Kristus har taget sig af os til Guds ære (Rom. 15,7).
5. Vi værdsætter og opmuntrer til den rette brug af de åndelige gaver, samtidig med at vi understreger, at Det nye Testamente lægger hovedvægten på, at Kristus vinder skikkelse i os.
6. Vi er en menighed, hvor tilbedelsen af Gud gerne skulle indtage en central plads. Ham frygter vi, Ham ønsker vi at ære og tilbede. Vor tilbedelse bør være i Ånd og sandhed, så den er meningsfuld, inspirerende og Ham værdig. Vi søger at undgå lovtrældommen på den ene side og udskejelserne på den anden side. Den fælles lovsang indtager en væsentlig plads i vor Gudstjeneste og Gudsdyrkelse.
7. Vi vil gerne adlyde vor Herres Jesu to konkrete befalinger
(a) at døbe i vand som et ydre vidnes-

byrd om en indre erfaring af at være født påny til et nyt liv i Kristus, og (b) komme vor Herre Jesus Kristus i hu ved at bryde brødet som et vidnesbyrd om vor enhed med Ham og med hverandre.

Vi praktiserer ikke barnedåb, men vel-signer de spæde børn og betror dem til Herren og til menighedens forbøn. Samtidig erkender vi, at der iblandt vore nådesøskende er mange, der ikke deler vort dåbssyn. De er ikke mindre velkomne iblandt os, thi vort fællesskab er og forbliver i Kristus, ikke i dåbsopfattelsen. Vi har endda erfaret, at vi undertiden har et inderligere fællesskab med kristne af et andet dåbssyn end med dem, der ser på dåben som vi.

8. Vi føler os forpligtet til at evangelisere og missionere. Vi står i gæld til alle mennesker, være sig vore naboer og arbejdskammerater eller de ukendte folk i det fremmede.
9. Vi er overbeviste om, at intet af varig betydning kan udrettes uden bøn og tro. Derfor søger vi at hjælpe hverandre til at være udholdende i bønnens skjulte tjeneste i lønkamrene, i hjemmene og ved bønnemøderne. Adskillige iblandt os deltager i Bønnevagten for Danmark, som står åben for enhver.
10. Menighedens økonomiske behov dækkes af frivillige gaver fra dem, der har deres åndelige hjem iblandt os. Der optages ikke kollekt ved møderne og Gudstjenesterne, men der findes altid en bøsse, hvor man kan lægge sine gaver og takofre. Vi har fundet megen glæde i at opmuntre trossøskende i ind- og udlandet ved at sende dem gaver, alt eftersom Guds Ånd lægger os det på sinde. Der føres regnskab, som enhver i menigheden altid kan se.
11. Menighedens hoved er vor Herre Jesus Kristus. Enhver broder og søster er et lem på hans åndelige legeme og står i direkte personlig kontakt med ham uden mellemmand af nogen art. Vi regner med, at enhver i menigheden derfor som en, der ikke tilhører sig selv, men Gud den Almægtige, er virksom for Herren, så at vi normalt ikke skal sætte menighedens medlemmer til at gøre dette eller hint. Således undgår vi at forvandle menigheden til en institution. Vi har ingen pastor, idet vi tror på det almindelige præstedømme, hvor alle tjener og yder, hver efter sin evne og udrustning. Vi lægger stor vægt på hjemmene og vil våge over, at der bevares en sund balance mellem dem og forsamlingens lejede mødelokale, så at dette ikke overskygger livet og gerningen i hjemmene. Kirken er ikke en bygning af sten, men en ånde-

lig bygning af levende stene. Kirken er lige så meget i hjemmene som i mødelokalet. Vi har iblandt os åndelige fædre (ældste), der ved deres eksempel og tjeneste søger at værne menigheden og vise den rette vej. De har ingen formel kompetence og ingen magtmidler, men vi holder dem i ære i Kristus Jesus.

Denne formulering svarer til vor opfattelse og kan derfor muligvis bruges som en redegørelse herfor, men medens vi læser den, opstår den tanke: hvorfor har Paulus ikke givet os en sådan standardformular, f.eks. i *Efeserbrevet*, der jo er det brev, hvor han skriver mest udførligt om menigheden? Det kan være, din egen fornemmelse giver dig svaret! Har du ikke mærket, at medens du læste de 11 punkter, kølnedes dit hjertes varme og begejstring en smule? Sådan er det i hvert gået mig; årsagen er den, at menigheden i virkeligheden er et *under* – og et guddommeligt under kan man ikke nedfælde i 11 paragraffer – det er i hvert fald ingen garanti for, at underet gentager sig, så at menigheden hele tiden forbliver *underfuld*.

Kærlighedens kongelige lov

Lad os hellere lytte med spændt opmærksomhed til Paulus' ord: »Jeg vil med glæde bringe ofre, ja ofres for jeres sjæle. Når jeg elsker jer så højt, skal jeg så derfor el-

skes mindre?« Det er *Herren selv*, vi lytter til gennem apostelens ord. Hvem kan med sådanne ord ringende i sit hjerte andet end med grev *Zinzendorf* udbryde: »Alt det har du gjort for mig, Herre, hvad kan jeg gøre for dig?« og så kaste sig for hans fødder? »Ak, nu føler jeg til fulde, hjertets hårdhed, hjertets kulde!« Nu står min halvhed og min lunkenhed mig klart for øje, og min samvittighed vander sig derunder. Alt for længe har jeg taget al hans barmhjertighed imod mig, mine synders nådige forladelse, som noget nærmest selvfølgelig, og jeg er gledet længere og længere bort fra den første kærlighed.

»Ak, når jeg de første guldkristne betragter, den iver, den møje, den kamp de har haft, og mærker, hvad nu er vor kristendoms fagter, da hører vi navnet, men hvor er dets kraft? Det gjordes fornøden, de fleste fra døden ret grundigt og fyndigt til Jesus sig vendte, til hvilken de første i kærlighed brændte!«

Ja, han skal ikke elskes mindre, fordi han har elsket os så højt!

»Dig vil jeg elske, du er Livet, og fører mig på Livets vej;

dig vil jeg elske, du har givet mig Lyset, det, som slukkes ej; dig vil jeg elske, thi dit blod for mig du flyde lod!«

Denne længsel efter at følge ham helt, elske ham helt, tjene ham helt bor dybt i os alle, og vi er fælles om at sukke under vor kommen-til-kort.

Men Han forbliver den samme! Han elsker os ikke mindre, skønt vi i så mange år har fulgt ham så tøvende og elsket ham så reserveret. Når vi bedrøver ham, som vi har gjort, overvælder han os med sin uendelige barmhjertighed og nåde. En broder i Herren har sagt: »Når vi knuser Guds hjerte, svarer han med at give os dobbelt nåde!«

Hvem kan holde fast på sine forbehold, sin forsigtige vantro og halvhjertethed overfor en sådan Herre og Frelser? Umuligt! Alle bånd brister, og vi stormer ham i møde, besejrede af hans store hjerte!

Så opbygges menigheden, og det, vi drømmer om, bliver virkelighed!

Lovsangen tager aldrig slut. Og nu bringer vi med glæde ofre – vort hjerte driver os dertil – ja, vi er endog parate til (om end med bæven – lad os ikke bruge store ord!) ... (du må hellere selv sige, hvad Guds kærlighed måtte sætte dig i stand til – jeg slutter her)!